

år måttet opretholde en stab på ikke mindre end 40 sekretær-aspiranter. 2 kontorchefstillinger blev bevilget på midlertidig basis i 1948 og 1950 og opretholdtes stadig som midlertidige stillinger. Yderligere var en kontorchefstilling og 3 assisterende afdelingschefstillinger i de sidste 10-15 år blevet opretholdt ved at benytte adgangen til at overføre stillinger fra ude- til hjemmetjenesten. Kommissionen var kommet til det enstemmige resultat, at disse stillinger fortsat er nødvendige. Forslaget gik derfor ud på, at de midlertidige nødløsninger afløses af fast normering af 6 stillinger i 26. lønningsklasse til de 3 assisterende afdelingschefer og de 3 kontorchefer og 24 stillinger i 19. lønningsklasse til den del af de 40 sekretær-aspiranter, der ikke kan blive tjenestemandsansat ved udløbet af deres prøvetid, som tjenestemandsløvgivningen forudsætter det. Da der kun var tale om normeringsmæssig ajourføring af samme art som den, der fandt sted i 1958 med hensyn til den øvrige centraladministration, og lønningsudgifterne allerede er blevet afholdt i en længere årrække, betød forslaget ikke nogen merudgift.

Egentlige udvidelser af personalerammerne foresloges i det væsentlige kun med hensyn til *udetjenesten*, og formålet med alle udvidelserne var at styrke varetagelsen af vore eksportinteresser.

Det foresloges, at udetjenesten normeres med 6 nye tjenestemandstillinger og 16 nye kontraktansættelser af handels-, industri- og pressekyndige specialmedarbejdere. Af de 6 tjenestemandstillinger tænkes 2 placeret i 28. og 3 i 26. lønningsklasse. Den sidste stilling var en medhjælperstilling og tænkes placeret i 19. lønningsklasse. Når antallet af nye tjenestemandstillinger havde kunnet holdes så lavt som 6, skyldtes det, at det var lykkedes at sammenlægge nogle stillinger og inddrage andre.

Inden for de udvidede rammer påtænkes det at omdanne ambassade- og gesandtskabskontorerne i Bagdad, Bogota, Caracas og Djakarta til selvstændige ambassader og at erstatte de nuværende midlertidige bestyrere af ambassaden i Lissabon og gesandtskaberne i Rabat og Wien med faste ambassadører. Endelig foresloges det at omdanne det honorære konsulat i